

[Ehba Strangø.]

tik. Det skaber man gennem arbejdsmarkedspolitik, gennem økonomisk politik, gennem boligpolitik, gennem familiepolitik, ved en ændring af ejendomsforholdene. Det er dér, man kunne skabe tryghed, trivsel og forebyggelse. Det gør vi på alle de andre lovgivningsområder. Vi kan ikke gøre det på sociallovgivningens område. Sociallovgivningens område i et samfund som vores er lappeområdet. Derfor har vi en opgave, hvis vi mener, at vi skal varetage de sociale brugeres behov, og det er at gøre det lappearbejde så godt som muligt, sørge for, at lapperne bliver så store som muligt, så svære at slide i stykker som muligt. Derfor er det ydelser, vejledning, rådgivning og hjælp, der skal til i en social bistandslov, af et sådant format, at folk kan føle, ikke at de får tryghed og trivsel, men at de i hvert fald får hjælp til at komme over nogle af de problemer, som samfundet har kastet dem ud i. Det er det, vi skal bruge den til. Men så fik vi det konstateret; det er o. k.

Så kunne jeg godt lide at fortsætte med at spørge, hvad det er, der forpligter socialdemokratiet til i den grad at afholde sig fra at holde et vågent, kritisk øje med den måde, dette samfund administreres på. Det er helt fantastisk, hvor man ligesom går ind og er systembevarende og afviser enhver kritik. Jeg har også mødt det på møder tidligere.

Man afviser også SF's tanker om forbrugerråd og forbrugerpåvirkning af det sociale system. Hvad er det, man er så bange for? Har man i socialdemokratiet helt glemt, at kritikken af samfundet er en nødvendig forudsætning for, at der sker forandringer, for, at der sker udviklinger, eller ønsker man ikke, at der skal ske forandringer, ønsker man ikke, at der skal ske udviklinger? Ønsker man bare, at samfundet skal fortsætte, sådan som det løber rundt lige i øjeblikket?

Både hr. Peter Holst og fru Grethe Philip var inde på, at dette i mindre grad var en socialreform, end det var en administrativ reform, og det er jeg enig i. Jeg mener virkelig, at der ligger en administrativ reform i det her. Man kan så sige: o. k., den trængte vi måske til, for det var måske et svært overskueligt administrationsapparat, vi havde. Men derfra og så til at kalde det en social reform, hvis man ved reform forstår noget, der skaber bedre vilkår for dem, der

skal bruge det, er der et kæmpeskridt. Jeg kan altså ikke anse denne lov, som vi står med i hænderne, for at være noget som helst, der har med social reform at gøre, men en administrativ reform, o. k.

Jeg vil gerne fortsætte til socialministeren, fordi socialministeren lidt irriteret sagde, at nu havde jeg vistnok snakket om den dér tildeling af IP flere gange. Det har jeg også, og jeg har fået svar på, at det ikke er socialministeren, der har givet besked. Jeg ved det godt; det var heller ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte om, hvorvidt de retningslinjer, de nye revaliderings- og pensionsnævn ville få at arbejde efter, var identiske med de retningslinjer, som invalideforsikringsretten har i øjeblikket. Det var det, mit spørgsmål gik på, fordi jeg muligvis derigennem kunne få en retningslinje for, om den praksis, som invalideforsikringsretten har indført uden at få besked af de forskellige socialministre — det vil jeg medgive — men på grund af det almindelige tryk og pres i samfundet, ville fortsætte.

Så bebrejder socialministeren også socialistisk folkeparti, at vi deltager i denne forespørgselsdebat, og spørger, hvorfor vi ikke er kommet med nogle af alle vores alternative forslag før. Må jeg sige, at i hvert fald for så vidt det drejer sig om ankenævnene, så stillede vi en række ændringsforslag, som blev nedstemt. I forbindelse med behandlingen af bistandsloven sagde vi de ting, skrev vi de ting i betænkningen, som jeg nævnte i min indledning, netop for at tage udgangspunkt i de betæneligheder, vi havde, og i de forslag, vi stillede, medens vi drøftede denne lov i socialudvalget, hvor vi fremførte disse synspunkter, hvor vi diskuterede og diskuterede længe og intenst finansieringsreglerne, neutralitetsprincippet, tilskuddet til rådgivning og vejledning. Det går jeg ikke ud fra at socialministeren, der dengang var folketingsmedlem fru Eva Gredal, helt har glemt.

Socialministeren strejfede lige hr. Kurt Hansens bemærkninger om hjemmehjælpen, men socialministeren svarede ikke. Derfor vil jeg godt gentage spørgsmålet: hvad vil socialministeren gøre, for at lovens paragraf om uddannelse til hjemmehjælp kan opfyldes? Pengene er brugt for i år, det har vi fået at vide. Der er så afsat nogle nye penge til det næste finansår, men det er jo et af de